

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Gennem fondets virksomhed sker der en ikke uvæsentlig *kulturformidling*, selv om det ikke i første række er formålet med fondets virksomhed. Til eksempel kan nævnes gennemførelse af udsmykningsopgaver, deponering af kunst på offentlige institutioner, støtte til koncerter, udgivelse af grammofonplader m. v. Det er afgørende, at der gøres en effektiv indsats for kunst- og kulturformidlingen. Dette er en forudsætning for, at der i befolkningen kan opstå en større forståelse for kunstfondets virksomhed. Samtidig er det imidlertid min opfattelse, at den afgørende indsats inden for kunst- og kulturformidlingen fortsat principielt bør støttes uden for kunstfondlovgivningens rammer gennem særlige finanslovbevillinger eller gennem særlig lovgivning. Der er på finansloven en løbende bevilling til disse formål på for tiden knap 1 mill. kr., og med den nye musiklov og teaterloven er der skabt øgede muligheder for at løse formidlingsopgaverne på disse områder.

Jeg har tidligere i redegørelsen i korte træk været inde på spørgsmålet om, på hvilken måde samfundet bedst støtter den kunstneriske produktion. Loven om Statens Kunstfond bygger jo på et fleksibelt *støttesystem* omfattende *stipendier af forskellig art, indkøb af billedkunst, finansiering af udsmykningsopgaver, præmieringsordninger m. v.*, hvor man i hvert enkelt tilfælde kan tage særligt hensyn til, hvorledes man i en foreliggende situation yder kunstneren den bedste form for støtte.

En beskrivelse af de enkelte støtteformer findes i redegørelsens bilag.

Naturligvis kan man tænke sig andre midler taget i brug end dem, fondet normalt anvender. Her tænker jeg specielt på anvendelsen af kunstnerne i formidlingsarbejdet som foredragsholdere, kursusledere, oplæsere m. v., altså i det arbejde, der indebærer den direkte kontakt mellem kunstner og publikum. Det er imidlertid min opfattelse, at sådant arbejde i princippet bør støttes lokalt og ikke gennem fondet. Men her som på fondets øvrige områder tror jeg i øvrigt, at det er rigtigst, at det er fondets sagkyndige udvalg, der i det konkrete tilfælde træffer afgørelse om, hvorledes man støtter en kunstner eller et projekt bedst muligt. Man bør ikke lægge for snævre rammer for, hvilke støtteformer der kan bringes i anvendelse.

Fondets virksomhed bygger på en vurdering af den *kunstneriske kvalitet*, og det er svært for mig at forestille mig, efter hvilke andre kriterier end det kunstneriske man kunne fordele midlerne.

Det har ofte været nævnt, at begrebet kunstnerisk kvalitet er noget relativt, og at der derfor er knyttet betydelige vanskeligheder til vurderingen af, om der i et konkret tilfælde er tale om kunstnerisk kvalitet. Jeg har imidlertid den bestemte opfattelse, som også Wechseldmann-udvalget giver udtryk for, at det er muligt for de kunstkyndige udvalgsmedlemmer at foretage et professionelt skøn, der inddræder den værdifulde kunst.

Det gælder også inden for den folkelige kunst og nye og ukendte kunstformer, der efter den gældende lovgivning kan støttes af fondet. For at undgå misforståelser vil jeg gerne understrege, at kulturel virksomhed uden for kunstfondets område kan være særdeles støtteværdig ud fra andre og lige så betydningsfulde kriterier som fondets.

Ved siden af princippet om kunstnerisk kvalitet som kriterium for fondets virksomhed er princippet om, at fondets afgørelser træffes af *suveræne kunstkyndige udvalg*, lovens mest grundlæggende.

Der har fra forskellig side været forslag fremme om en *decentralisering* af fondets virksomhed, dels for fondet som helhed, dels for enkelte af fondets områder, specielt udsmykningsopgaverne. Dette skulle betyde, at fondet som helhed eller på enkelte områder kun skulle være rådgivende og finansierende. Begrundelsen for en sådan decentralisering er naturligvis, at man derved demokratiserede afgørelserne, skabte større kunstnerisk alsidighed og bedre kontakt mellem kunstnerne og befolkningen, hvilket igen skulle skabe en bedre forståelse i befolkningen for fondets virksomhed.

Wechseldmann-udvalget er også inde på disse tanker i forbindelse med oprettelsen af lokale udsmykningsfonde. Udvalget mener imidlertid, at en decentralisering ikke bør ske ved, at Statens Kunstfonds nuværende virksomhed eller dele af denne lægges ud til kommunerne, men f. eks. i fremtiden ved statslige igang sættelses-tilskud til lokale initiativer på kulturområdet. Denne opfattelse deler jeg.

På ét område af fondets virksomhed er en vis decentralisering gennemført. Det gælder udsmykningsudvalget, hvor de lokale repræ-